

netulburată, liniștită, curată, plină de milă, de înțelepciune, de cunoștința cerească și de roadele bune cultivate de Duhul. Al celor ce nu sunt așa, sunt mincinoase și încurcate și totul e o înșelătorie vădită.

Fiecare din noi să nu uite folosul pe care-l aduce postul. El este doctorul sufletelor noastre. Unuia îi umilește trupul. Altuia îi potolește mânia. Altuia îi alungă somnul. Altuia îi sădește dorința de a face fapte bune. Altuia îi curățește mintea și-o eliberează de cugetele

vielene. Altuia îi leagă limba cea slobodă și nestrunită, ca să nu rostească vorbe prisositoare și necuvioase. Altuia îi împiedică ochii să vadă încolo și-ncoace și să cerceteze lucruri zadarnice și vătămătoare.

Postul, încet-încet, subțiază stratul gros al păcatului care acoperă sufletul și alungă din el întunericul, așa cum soarele alungă ceața, curățește ochii noștri sufletești și ne descoperă soarele dreptății, pe Iisus Hristos.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 23 martie	18:00	Denia Canonului Mare
Marti 24 martie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 25 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Buna Vestire
Vineri 27 martie	18:00	Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 28 martie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 29 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 9, 11-14; Ap. Galateni 3, 23-29; Ev. Marcu 10, 32-45; Ev. Luca 7, 36-50; glas 1, voscr. 9 → Duminica a 5-a din Post (a Cuvioasei Maria Egipteanca)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„La Dumnezeu nu este lucru cu o măsură omenească, ci urmărește cu orice chip suspinarea inimii noastre, care face cu mult mai mult decât o nevoie obligatorie sau de tipic. Depinde foarte mult de calitatea suspinării acesteia.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 598 / 22 martie 2026

SFÂNTUL
LUCA AL CRIMEII

1877 - 1961

EVANGHELIA – CHEMAREA LA O VIAȚĂ NOUĂ

Cel care va vrea să cunoască mai detaliat religia creștină să ia în mâini Evanghelia și să o citească singur. Cuvântul Evangheliei înseamnă „veste bună”. Vestea despre posibilitatea unei noi vieți, despre nașterea în lume a omului nou, creat după chipul lui Dumnezeu, a fost adusă pe pământ de Iisus Hristos. El a venit în lume pentru a împărți cu oamenii viața lor și pentru a le da o învățătură care, asemenea focului, putea aprinde sufletele omenești. *Foc am venit să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins!*, le spune Hristos Însuși ucenicilor Săi (Lc. 12, 49). El a venit în lume pentru a-i învăța pe oameni libertatea. Omul nou, așa cum este înțeles în Evanghelie, este cel care a trecut prin toate încercările, prin care a trecut și Hristos, împlinind poruncile lui

Hristos. Fiți desăvârșiți, precum desăvârșit este Tatăl vostru cel ceresc; fiți milostivi; căutați adevărul; cunoașteți adevărul și fiți fii ai luminii. Lumea veche nu cunoștea poruncile legate de dragostea față de Dumnezeu, ca față de un tată, și de dragostea față de oameni, ca față de frați. De atunci, istoria umanității se desparte în două perioade: până la Hristos (este desemnată ca până la era noastră) și după Hristos (de la nașterea lui Hristos începe numărarea anilor erei noastre). Evanghelia dată umanității de către Hristos a generat o transformare în conștiința umană, a generat o reevaluare a valorilor prin care a trăit lumea veche. Evanghelia este religia celor chemați la o nouă viață. Dar cel chemat nu este încă și desăvârșit. Nici toți cei chemați nu renasc spre o viață nouă. Precum s-a spus: *Mulți chemați, puțini aleși* (Mt. 20, 16). Conform Evangheliei, viața este o luptă neîncetată a luminii cu întunericul în sufletul omului. Câmpul de luptă este inima omului. Această luptă se duce mereu și în istoria umanității. Istoria este un schimb neîncetat de fenomene. Se schimbă normele de viață, se schimbă concepțiile, se învechesc și pleacă în neființă tradițiile, cad și se distrug idoli oamenii, însă, în valurile acestui ocean de fenomene, învățături și idealuri veșnic tulburate, rămâne neschimbată singura învățătură: *Iubiți-vă unul pe altul, căci nu există o dragoste mai*

mare decât cea pentru care cineva își va pune sufletul (viața) pentru prietenii săi. Hristos nu este doar Cel care i-a învățat pe oameni primul această poruncă, ci și Cel care a împlinit-o primul, dându-și viața pentru mântuirea lumii. Vor trece veacuri și milenii, învățăturile se vor perinda una după alta, însă această poruncă a lui Hristos va rămâne pentru totdeauna atotcuprinzătoare, neschimbată și neîntrecută. Ea dă sens existenței, forță și voință pentru viață. Hristos - Fiul Omului va rămâne pentru totdeauna idealul și oamenii mereu vor cinsti și vor aprecia ceea ce se transmite prin Evanghelie. Poruncile Sale ne vor fi stea călăuzitoare. Hristos este Lumina lumii. Și această Lumină va lumina oamenii câtă vreme ei vor exista pe pământ. Vreau încă o dată să reproduc cuvintele marelui chirurg și profesor rus N.I. Pirogov, care a spus: „Dacă credem că idealul fundamental al învățurii lui Hristos, în inaccesibilitatea sa, rămâne veșnic și că va influența veșnic sufletele care caută pace prin relație lăuntrică cu Dumnezeu, nici pentru un minut nu ne putem îndoi de faptul că această învățătură are menirea de a fi un far nestins pe drumul sinuos al progresului nostru”.

Sursa: **Sfântul Luca al Crimeii, Știința și religia**, Editura Doxologia

SFÂNTUL SIMEON NOUL TEOLOG 949 - 1022

ÎN TOT CE FACEȚI, URMĂRIȚI IUBIREA!

Rog și iubirea voastră să o urmați pe cât vă stă în putere și, alergând cu credință, să o apucați și să nu fiți înșelați nicidecum în nădejtile voastre. Fiindcă toată osârdia și toată nevointa cu multe ostenele, care nu ajunge la iubire în duh umilit [Psalmi 50, 19], e zadarnică și n-ajunge la nimic folositor. Căci în nici o altă virtute sau plinire a unei porunci a Domnului nu poate fi cunoscut cineva ca ucenic al Domnului, fiindcă El zice: *Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenici ai Mei, dacă vă iubiți unii pe alții* (Ioan 13, 35). *Căci pentru ea S-a făcut Cuvântul trup și S-a sălășluit între noi* (Ioan 1, 14), pentru ea făcându-Se om a răbdând de bunăvoie Patimile cele făcătoare de viață, ca făptura Lui cea plăsmuită de El, adică pe om, să o elibereze din legăturile iadului și, luând-o pe umeri, să o înalțe la Ceruri.

Pentru ea au alergat Apostolii acea alergare fără odihnă și, pescuind în toată lumea locuită, cu cârligul și năvodul cuvântării, au scos-o din adâncul idolatriei și au mântuit-o, ducând-o la limanul Împărăției Cerurilor.

Pentru ea, mucenicii și-au vărsat sângele ca să nu piardă pe Hristos.

Pentru ea, de Dumnezeu purtătorii noștri părinți și dascăli ai lumii și-au pus cu osârdie sufletele lor pentru Biserica cea sobornicească și apostolească, iar noi, netrebnicii, am venit ca întâi-stătători la conducerea voastră, preacinstiții noștri părinți și frați, ca, imitându-i după puțină întru toate pe aceia, toate să le suferim și să le răbdăm pentru voi, și să le săvârșim spre zidirea și folosul vostru, ca să vă înfățișăm la masa Domnului jertfe desăvârșite, arderi de tot cuvântătoare (Romani 12, 1).

Când partea poftitoare a sufletului e împinsă spre patimile desfătărilor și spre plăcerile vieții, tot pe acestea le vede sufletul și în vis. Iar când iuțimea sau mânia sufletului e înfuriată împotriva semenilor, visează atacuri, războaie și lupte cu șerpi și certuri ca la judecată cu dușmanii. Când, în sfârșit, rațiunea lui se înalță prin trufie și mândrie, își închipuie răpiri înaripate în aer, șederi și domnii pe tronuri înalte, pășiri înaintea poporului în fruntea unora care luptă.

Numai vederile acelea sunt adevărate, care nici n-ar trebui să se numească visuri, ci vederi. Ele sunt proprii acelor a căror minte a devenit simplă prin sălășluirea Duhului și liberă de toată supărarea și robia patimilor; a căror cugetare se mișcă în jurul celor dumnezeiești și se gândește la răsplătirile viitoare; a căror viață mai presus de viața celor vii este fără griji,